

μώδη μέλη των εἰς τὰ ὑδάτινα μυστήρια καὶ ποῖο κάτω ἢ χλωρὸς ὑφίσταται· ἕνας ἄνθρωπος ὁλοπράσινος κόσμος πυκνὸς ἀποπνέει τὸν εὐωδιαστὸν γύρω μου ἄερα, ἐν ᾧ ἐπάνω ἐκτείνεται ὁλόανικο τοῦ μυστήριου τοῦ διαφανοῦς οὐρανοῦ κυανοῦν καὶ βαθύ.

Στοαὶ ἰλόσκιον, πυκναὶ πρὸς τὰ πέριχα τῶν ἀνθρώπων, μᾶς φέρον, ἐν ᾧ κάποιον χέριον μαγισσῶν ἔχουν ἀνοίξει ἄντερα καὶ στὰ σπηλαιώδη βάθη των ὁ οὐρανός, τὰ δένδρα, ὁ ξένος ποῦ περῶν γὰ μὴ σιγῇ ἀναφαίνονται.

Καὶ ὅλα τώρα στὸ νοῦ μου, οἱ θεοί, αἱ μοῦσαι, οἱ τρίτωνες, τὰ μάρμαρα, τὰ ἄνθη, αἱ στοαί, ὁ οὐρανός φαντάζομαι καὶ νὰ ἐνθυμίζω, κάποιον σκιὰν λεπτὴν καὶ ἁβρᾶν, καὶ σὰν ἑλαφρὰ ὁμίχλη νὰ βαρύνῃ εὐχάριστα, ἀλλὰ καὶ πικρὰ ὅλα ὅσα γύρω μου ζῶν.

Καὶ σὰν αἰώνιο σύμβολο τῆς παντοτεινῆς ὁδότης, τῆς καρδίας τῆς νεκρᾶς καὶ τῶν ἐρήμων γύρω τώρα πραγμάτων πεθαίνει ἕνας τοξευμένος Ἀχιλλεύς, ἐν ᾧ τὰ στέγνα του πλατεῖα ἀνατείνονται πρὸς τὸ ἀνάλητον ἄπειρον καὶ τὰ γέλη του συσπῶνται εἰς ἕνα ὁλόπικρον σπασμόν, εἰς ἕνα στεναγμόν κατὰ τῆς δυναστείας τοῦ μοιραίου...

III

Κάτω μακρὸν ἢ πόλις μὲ τὰ τεῖχη της καὶ τοὺς μεγάλους στρατώνας καὶ τὰ ἐνετικά σκουρα φρούρα μᾶς στέλλει μὲ τῆς καμπάνες ἀργούς καὶ πένθιμους τοὺς ἤχους τῶν ὠρῶν. Ὁ Παντοκράτωρ παρκαμένους ἔχει γύρω σὲ βαθύ τώρα ὕπνο, πελώριος τοῦ παλῆου καιροῦ πολεμιστῆς.

Τὰ λευκὰ πένθη τῶν χειμῶνων καλύπτουν ἀκόμη τὰ ὕψη τῶν κορυφῶν· τ' Ἀρκεγεράνια μᾶς στέλλουν τοὺς τελευταίους σπαθισμούς τοῦ φωτός, ποῦ τραχὺ ἀνακλάται στὴν παρθένον λευκότητά τῶν παγωμένων νῶτων τοῦσ' οἱ δρόμοι, τὰ ἐξοχικὰ σπῆλαια μὲ τῆς κόκκινες καὶ σκουρὲς στέγες, τὰ γέρικα δένδρα καὶ τὰ γεφύρια, τ' ἀσημεῖα φύλλα τῶν ἐλῶν ποῦ γεμίζουν κάτω καὶ γύρω πέρα τὸ κάμπο καὶ ἡ ὑπερήφανη καταδίκη τῶν ὕψη λῶν κυπαρισσιῶν πλέουν σ' ἕνα φῶς ἀνοιξιάντικο, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πυκνὴ. Τὰ χωριὰ τῆς οὐλάβας ἀκτῆς ἀνομιμένα ἔχουν γύρω στῆς ῥάχες τῶν β' νῶν καὶ τὰ ὁλόλευκα γιὼτ ἄσχοπα σκίζουν τὴν ὁλοκράνη θάλασσα.

Κάτω στοὺς μακρυνούς δρόμους τῶν δασωμένων λόφων, ποῦ τὰ φύλλα πῶς ἂν τὸ φῶς πλέκουν φανταστικές δαντέλλες, πλανῶμαι καὶ τώρα μέσῃ σ' ἕνα καταπράσινο θόλο μιὰ γνώριμη μορφή μὲ σταματῶ. Ὁ Μπαῦρον τῶν ὀνείρων μου καὶ τῶν παιδικῶν μου στοχασμῶν, ὁ ὠραῖος νεκρὸς τῆς πατρίδος μου, γλυκὺς καὶ γόης περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλοτε στὴν μαρμαρίνην του ἀνυπαρξία ὑπάρχει καὶ ρεμβώδης γοητεύει· ὑποῦμαι στυγερὰ τὸ μάρμαρον κι' ἐνᾷ τὰ γύρω φύλλα σείονται ἀπὸ τὰς αὔρας τῶν ἀνοίξεων ἀφίνω ριγῶν ἕνα θερμὸ καὶ παρατεταμένο ῥίλημα σὲ μέτωπον ἐκεῖνο, ποῦ ἔκλεισε τὲς ὀνειρεμμένες στροφὲς τόσων μουσικῶν ὀνείρων· περὶ κάτω ὁ Αἴνε μὲ τὸ κουρασμένον ὄφρος του σκεπτικὸς γέρνει μαρτυρικὸς βαθὺς σὲ βιβλίον του ὅλα τὰ τραγούδια του μοῦ ξυπνοῖν στὴ καρδίᾳ κάποιων χειμῶνων νοσταλγία γὰ μακρινὰς ἀνοίξεις, γὰ περασμένων πόθων εἰρήνη, ποῦ ἔσβυσαν ἀλλοίμονο γὰ πάντα καὶ μόνος πλανῶμαι οὐκ ἐπικὸς καὶ λυπημένους σὲν κόσμο τόσων πεθαμμένων ὠραιοτήτων φρενολήπιτος προσκυνητῆς σὲ ἄλλους τῶν θανάτων· γιατί ἂν ὅλα ὅσα γύρω μου ὑπάρχουν μαρμαρωμένα τίποτε δὲν ζῇ· κι' ἐνᾷ τὰ ὠχρὰ φῶτα τῶν λιποπόνητων δειλῶν πῶς ἂν τὰ κλαρὰ σβύνουν, μιὰ Βαλκυρία ὀνειρεύομαι νὰ σκίζῃ τὰς ἀποστάσεις σὲ μιὰ ἱππηλασία ἀχαλίνωτη καὶ νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰς ἀπιδας τῶν δυσμικῶν οὐρανῶν, ἐν ᾧ μὴ σκίῃ πῶς ἀκολουθῇ πιστῇ σὰν τὸ ἀπαίσιο φάντασμα τῆς αἰωνίας συμφορᾶς.

V.

Οἱ βυθοὶ στὴ γαλήνη καὶ τὸ λιπόψυχο φῶς, μ' ἕνα λαμπρισμόν μυριόχρωμον ἀπαντοῦν καὶ τὸ κύμα μυρῶν ἀπὸ τὴν ἄλμη ξεσπᾷ γλυκὰ τὸ κύμα, ποῦ πλημμυρίζει ἐμπρὸς μου τὰ λουτρά τὰ ρωμαϊκά, τὸ κύμα ποῦ ἀπαλὰ ἐκράτησε τὸ σῶμα τῆς ὠκεανίδος τῆς ὁδότης· ὁ ἥλιος τώρα γέρνει βραδὺς καὶ σῦρεται πρὸς τὰς δύσεις κάτω ἀπὸ τὰς ἀπιδας τῶν βουνῶν καὶ τῶν δένδρων. Τὰ γιὼτ στὴν προσέγγισι τῆς νυκτὸς στοὺς δρόμους βιαστικά διενθύνονται· τὰ πουλιὰ κατὰ σμήνη θορυβοῦν στὰ κλαριά, ἐν ᾧ ψηλὰ στὸν βράχον ἡ λιτανεία τῶν ἀλυσίτων κυπαρισσιῶν πληγώνει τὰ στήθη τῶν οὐρανῶν καὶ ἡ βάρκα τώρα ἄλλοῦ μὲ φέρει. . .

ALMAS SERENAS

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

«Δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ ἄνθος
Ἀλλὰ ἔζησα πλησίον αὐτοῦ...»
Σααδῆς

Σὺ—Τέχνη—
Μὲ τὰτίμητα Πεντελικὰ λουλούδια
Ποῦ ἀνθοβολοῦν στὰ μάρμαρα
Ἡ ἀμάραντη ὁμορφιά των—
Σὺ—Φύσις—
Μὲ τὰ λυγηρὰ τῶν ἀηδονῶν τραγούδια
Ποῦ καὶ τὴ νέκρα τῆς νυχτὸς
Ἐνπνᾷ ἡ γλυκεῖα λαλιά των—

Ἀποῦ—καὶ οἱ χλωμαίνετε!
Σωπαίνετε! ἀπελπίζεστε
Μαροστὰ στὴν τόσην ὁμορφιά!
Στὴν τόσην ἀπονία της—
Ἕνας φτωχὸς τραγουδιστῆς—
Ἀχ! μὴ με συνερίξετε!
Ἀκόμα γιὰ τὴ χάρι της μιᾶ
Τὴ φονικιά της...

A NĒHS

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ Ἕλληνες ἐκπιτωτοὶ τῶν ἀρετῶν τῶν ἐγκατελείφθησαν ἀπέλπιδες εἰς τὰς τρομερὰς ἐκείνας ἀσθενείας τοῦ Ἰδεαλισμοῦ, τὰς παραινέσεις τὸ καταπεποιημένον πνεῦμα εἰς τὰ παραληρήματα τῆς σοφιστικῆς τῶν ἁκρῶν, ἡς ἐκνευρίζει καὶ τὰ ἰσχυρότερα ἐλατήρια τῆς ὠραιοτέρας ἐνεργείας. Καὶ οὕτως ἀπωλέσθη ἡ Πατρις, ἡς ἔχασαν τὴν ἀληθῆς ἰδέαν καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἀπέμειναν ἤδη ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἄνευ π λ α ι σ ί ο υ ζ ω ῆς.

★ Ταπεινωτικὴ ὁμολογία νὰ διακηρύττῃ τις, ὅτι ἡ τελευταία λέξις μένει εἰς τὴν ἰσχὺν ἐν τῷ κόσμῳ.

★ Πᾶσα ἰδέα ἔχει ἀνάγκην χρόνου διὰ νὰ δοκιμασθῇ βιάζουσα τὰς θύρας τῶν κλειστῶν πνευμάτων.

★ Ἡ πρόοδος, ἡ μὴ δυναμένη νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἰσχύν, ἔχει ὡς ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα νὰ τὴν μετατοπίσῃ.

Κ λ ε μ α ν ο ὦ